

კოკორი 156

კვირა, 17 ივლისი, 1916 წ.

კამლავციის აღმანი:
თბილისი, ოლღას ქუჩა, № 6.

ფასი 15 კაპ.

მშაპაძის პატრონის იუმორისტ. ჟურნალი № 29

ომი და ლხინი კახისა, მოსაწონია კაცისა

ი. ი. შაღინი

თავადი სიკა. ახირებულია, ღმერთმანი, რატო გადადის ე ჩვენი მამულები უცხოთა ხელში?

თავადი ნიკო. მეც ემაგას არა ვჩივი! განა ჩვენზე უკეთ იციან იმათ ღვინის ფასი?!

თფილისი, 17 ივლისი, 1916 წ.

**დედაკაცის როლი
ვაჭრობა-მღეწვე-
ლობაში**

აბობოქრებულმა თანამედრო-
ვე მსოფლიო საზღაპრო ომმა
ბევრი თავსატეხი და თავსამტე-
რევი კითხვა წამოაყენა.

უმთავრესი მათ შორის უეჭველათ არის დედა-
კაცის როლი თანამედროვე ვაჭრობა-მღეწველობაში.
ეს ისეთი დარგია ჩვენი ცხოვრებისა, რომელიც
მეტ ყურადღებასა და ფხიზელ თანაგრძნობას ით-
ხოვს. არავისთვის საიდუმლო აღარ არის, რომ ჩვე-
ნი სამრეწველო ცენტრები მუშა ხელისაგან დაიცა-
ლა, აბობოქრებულმა თანამედროვე მსოფლიო ომმა
პირდაპირ ზღაპრული სახე მიიღო და მრავალი
მსხვერპლიც შეიწირა.

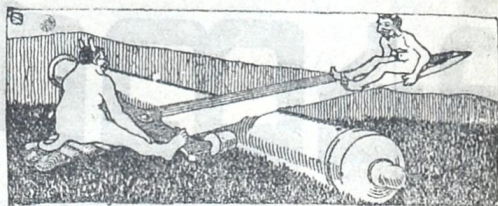
ამ გარემოებამ გამოიწვია საზღაპრო კრიზისები
ამა-თუ იმ დარგებში და კერძოთ ვაჭრობა-მრეწვე-
ლობაში. ზოგიერთ საქონელს ფასიც კი მოემატა,
ხოლო დღეს, როცა საერთაშორისო ომისგან ხალ-
ხი ისედაც ზღაპრულ გასაჭირს უძღვება, საქონლის
გაძვირება, თუნდაც ნახევარი პროცენტით ხალხი-
სათვის მძიმე ასატანია. აუკლებლათ საქირო იყო
ამ ტუპიკიდან გამოსვლა ამა თუ იმ ღონის ძიების
საშეაღებით. ბევრი კომიტეტები დაარსდა, მაგრამ
ამაოდ. ბოლოს ისევ მთავრობამ აართვა ალღო
გართულებულ ცხოვრების მსვლელობას და მოს-
ძებნა გამოსასვლელი გზა. ეს გზა არის სწორეთ ის,
რომელზედაც არა ერთხელ მიუთითებია ჩვენთვის
ისტორიას და რომლის შესახებაც ორი აზრის ტა-
რება არ შეიძლება. ეს გზა არის დედა-კაცთა ჩაბმა
ვაჭრობა-მღეწველობის დარგებში.

ქალთა უფლებებისათვის ბრძოლას ვრცელი ის-
ტორია აქვს. დიდი ხანია ჩვენი დები და ცოლები
კდილობდნენ მამაკაცთა უფლებასთან გათანასწო-
რებას, მაგრამ ამაოდა. მხოლოდ დღევანდელმა საზ-
ღაპრო ომმა მიიყვანა ისინი თავის მიზნის განხორ-
ციელებამდე.

სასიამოვნოა, რომ სწორეთ მთავრობამ ითავა
ეგ საქმე. იგი არა თუ სდევნის, პარიკით კიდევაც
აქტეზებს მათ მონაწილეობა მიიღონ აღნიშნულ
დარგში თვით
ადმინისტრაციას, რომელიც სულ ახლო წარსულში
წინ ეღობებოდა დედაკაცთა ამგვარ მიდრეკილებას,
დღეს ნაბრძანები აქვს ყოველ მხრივ წააქეზოს და

ხელი შეუწყოს დედაკაცთა ვაჭრობა-მღეწვეობის
დარგში მოღვაწეობას.

მკითხველმა უკვე იცის, თუ რა დიდი ნაყოფი
გამოიღო ამ ცდამ ჩვენი ქალაქში და ამიტომ გულ-
დამშვიდებით შეგვიძლია ვუცადოთ უკეთეს მომა-
ვალს.

ქ-ნი ჯვალუ

მტენარი სიცრუეა, თითქო ჩემი სიმატია უფ-
რო დაბალისა და მსუქან მანდილოსანთა მხარეზე
იყოს. ერთი მათგანი გინდა რომც შეადგენდეს ჩე-
მი ტრფიალების საგანს, ეგ სრულიადაც არ ნიშ-
ნავს, თითქო ყველას ალტაცებაში მოვყავდე.

ქ-ნი ჯვალუ, დარწმუნებული ვარ პირველ შე-
ხედრისათანავე ყველა თქვენგანს მოხიბლავდა, თუ-
კი ბედს თქვენთვის მისი ნაცნობობა მოენიჭებია.
ქ-ნი ჯვალუ არც ახალგაზრდაა, მით უმეტეს არც
ლამაზი, მაგრამ საკმარისია მასთან ათიოდ წუთი
დარჩეთ, მისი რამოდენიმე რუსულ-ქართული წინა-
დადება მოისმინოთ, რომ სამუდამოთ მიიჯაჭვოს
თქვენი გული და გრძობა მასზე. დიახ, მე დარ-
წმუნებული ვარ, არ მოიპოება დედამიწის ზურგზე
არცერთი სხვა მანდილოსანი, არც მსუქანი და და-
ბალი, როგორც ქ-ნი ჯვალუა, არც მალალი და
ხმელი, როგორც იგი წინეთ ყოფილა, რომელსაც
ყველასაგან ცნობილ უბრალო ქეშმარიტებათა ასეთ
ფილოსოფიურ ფორმებში ჩამოსხმა შეეძლოს.

მაგრამ ქ-ნი ჯვალუს მე მარტო ფილოსოფიური
მუსაიფისათვის დიახაც არ ვაღმერთებ. ჩემი დაუ-
სრულებელი სიყვარული მან მხოლოდ თავისი გულ-
კეთილობით დაიმსახურა. ოჰ, ნეტავი თქვენ განა-
ხათ ქ-ნი ჯვალუ, როცა იგი დაბალსა და მრგვალ
„სმოვარს“ გვერდით უზის! მისი მსუქანი და მრგვა-
ლი სახე თითქმის კიდი-კიდემდე დანამულია ოფ-
ლის გამქვირვალე მარგალიტებით! ზოგჯერ, როცა
ქ-ნი ჯვალუს ორივე ხელი „დახანიატებული“ აქვს,
ერთი რომელიმე ბროლის წვეთი მეორეს უერთდუ-

ბა, მეორე მესამეს, ისინი შეერთებულის ძალით სხვებს გაიტაცებენ ხოლმე და თორნესავით მოელვარე სახეზე პატარა ნაკადული იბადება: იგი სწრაფად იკვალავს გზას სახის ერთ-ერთ ნაოქის სიღრმეში, გამაღვებით ჩამოდის ლაწვის ამა თუ იმ მხარეზე და თან ჩამოაქვს აურაცხელი კირი და საღებავი.

— ჩაი ზაფხულში ხოლმე მეტ ოფლს იძლევა! მოსწრებულათ შენიშნავს ქ-ნი ჯვადუ, როცა ოფლის ნიაღვრისაგან გატანილ კვალს ცხვირსახოცით შეიშრობს და შეისწორებს.

მოდო და ნუ დაეთანხმები!

ჯერ კიდევ ბევრია იმისი მოწამე, რომ ქ-ნი ჯვადუ, ვიდრე მას ბ-ნი ბეჟო შეირთავდა, წერწეტი და მაღალი ქალწული იყო. ცხადია ოჯახის დარღვა და დაუღალავმა შრომამ იქონია შემდეგში ასეთი გავლენა მისი გარეგნული მოხაზულობის ცვლილებაზე. მე ეჭვი მართა მის ადრინდელ სიმაღლეში შემდის და ისიც მხოლოდ იმიტომ, რომ ამის შესახებ თვით ქ-ნი ჯვადუსაგან არაფერი გამოგონია.

ქ-ნი ჯვადუს ჭირივით ეჯავრება ბავშვები და აი, სწორეთ ამიტომ, შვილები არა ჰყავს.

— ღამე გამოგადვიძებს რებონკა, დღე არ დაგაძინებს, ღმერთმა დამიფაროს ასეთი ხათაბლისაგან!

იტყვის ხოლმე ჩემი ღვთაება, როცა ლაპარაკი ბავშვებზე ჩამოვარდება. ერთი სიტყვით ყველაფერზე ისე მოგვიტრის სიტყვას ქ-ნი ჯვადუს რკინის ლოლიკა, რომ ადამიანს პირში ენა გაგიქვავდება. მიუხედავად ასეთი კატეგორიული გადაწყვეტილებისა ქ-ნი ჯვადუს მაინც მოსიყვარულე და კეთილი გული აქვს. იგი არც დედობრივ გრძნობას არის მოკლებული. მე ამას სააღალბედოთ დიანაც არ ვლაპარაკობ.

აი, სწორეთ ამ მიზნით იშვილა მან ერთი ლეკვი და სამი კატა. არა თუ მართა ქ-ნი ჯვადუსი, მთელი მისი ოჯახის ყურადღება ამ ოთხი უმანკო ცხოველის გარშემო ტრიალებს. ისინი არიან როგორც ქ-ნი ჯვადუს, ისე ბ-ნი ბეჟოს მზრუნველობის საგანი. პატარა „გოგო“, რომლის ნამდვილი სახელი ამ მშვიდსა და წყნარ ოჯახში არავინ არ იცის, ვინაიდან ხმარებაში არასოდეს არა ყოფილა, უმთავრესად ამ ოთხი პატარა არსების საკეთილდღეოდ შრომობს და იღწვის.

რამდენათ დიდია ქ-ნი ჯვადუს გულკეთილობა და დედობრივი გრძნობა, ეს იქიდანაც სჩანს, რომ

საკმარისია „მოფსიკას“ ერთი უჩვეულო ყეფა, ან „ციცუნისას“ საეჭვო კნაილი აღმოხდეს, რომ ქალბატონის კეთილი გული მძლავრათ ატოკდეს. ეს „ტოკვა“ მხოლოდ პატარა „გოგოს“ არ უყვარს, ვინაიდან ხშირათ ააშკარავებს მის დაუდევრობასა და ცხოველთადმი უბატვიცემულობას. ხშირათ, ძლიერ ხშირათ საკუთარის ცხვირიდან სისხლის დენით გამოუსყიდია მას თავისი დანაშაული ცხოველთა წინაშე, მაგრამ მის დაუდევრობას ბოლო მაინც არ ეღება.

— უქმელათ ძალიც კი მოკვდება, გოგო, შენ სასიკვდილევ. დღეს სამჯერ მეტათ არ გიქმევია, შენ კი შეგქამა ჭირმა. შეხედე როგორ მიცქერის ჩემი საყვარელი, ჩემი „მოფსიკა“, ჩემი იმედი. ეხლავ დაუდგი ის ორი კატლეტი მიწაზე, შენ დასამიწებლო, შენა. კარგათ დაუფხვენი, დაღეჭა არ გაუჭირდეს, მაგარი ხორცი იყო, შენი ხორცი კი შექამა ძალღებმა!

სხაპა-სხუპით დააყრის ხოლმე გულ-კეთილი ქალბატონი, გულქვესა და შეუბრალებელ „გოგოს“.

პატარა „გოგოც“, რასაკვირველია, უსიტყვოთ ასრულებს ყველაფერს. მაგრამ ვაი ამ პირუტყვი ბატონების ბრალი, როცა მათი დედა, ქ-ნი ჯვადუ, საღმე წავა და მათ ობლათ დაჰყრის. მთელი კვირებით შემონახულ მტრობასა და ჯავრს სწორეთ მაშინ იყრის ხოლმე შეუზღებელი გლეხის „გოგო“, უპატრონოსა და უმწვეო ობლებზე. სახლში დაბრუნებისას ქ-ნი ჯვადუ ყველაზე უწინ თავის „შვილებს“ მოიკითხავს ხოლმე, იმათი ალერსით დასტკება, მათ სურვილს დააკმაყოფილებს და შემდეგ იკითხავს ძვირფასი ბეჟოს ამბავს. გულის ამაჩუყებელი სანახავია, როცა ხელში აყვანილი „მოფსიკა“ თავისი „ვარდისფერ“ ენით აულოკავს ხოლმე ოფლით დანამულ სახეს ქ-ნი ჯვადუს! ამ ხნის კაცი ვარ და ჯერ ერთი ბავშვიც არ მინახავს, ასეთი სიყვარულით ეალერსებოდეს თავის დედას, არა თუ დედი-ნაცვალს.

და „მოფსიკამ“ ჩინებულათ იცის, რომ ქ-ნი ჯვადუ იმისი მკვიდრი დედა არ არის. იცის ეგ ინსტიქტიურათ. როცა მახლობლათ სხვა „უხვირო“ ძალი გაირბენს, „მოფსიკა“ მყისვე დაუსხლტება ხოლმე ხელიდან ქ-ნი ჯვადუს, მიატოვებს მის მოსიყვარულე გულს და იმ უჯიშო ძალისაყენ მიიბის. ოჰ, ძაღლებო, ძაღლებო! საშინლათ იტანჯება ასეთ შემთხვევებში დედობრივი მგრძობიარეობა ქ-ნი

ჯვადუსი; არც ამაგი, არც სიყვარული, არც აღერ-
სი! ყველაფერი დავიწყებას ეძლევა და მერე ვისზე,
უბრალო ძაღლზე, უშნო, უჯიშო ძაღლზე იცვლე-
ბა! მართლაც ბუნებით ქველმოქმედი უნდა იყოს
ადამიანი, რომ ასეთმა უმადურობამ გული არ შეუ-
ქანოს.

მეთერთმეტე წელიწადია, რაც ქ-ნმა ჯვადუმ
თავისი საწოლი მოაშორა ბ-ნ ბეჟოსას და ოთახის
მარცხენა კედელს მიადგა, ფეხის მახლობლათ. სა-
ბაბათ ამ განშორებას ერთ ღამინდელი წიხლებით
ჩხუბი დაედო, მაგრამ ცხადია, იქნებოდა სხვა მიზე-
ზებიც. ახლა ქ-ნ ჯვადუს მშვიდობიანათ სძინავს თა-
ვის ძვირფას აღზრდილთა შორის. ჩვეულებრივით
მოუსვენარ „მოფსიკას“ ბინა ტახტის ბოლოზე, ქ-ნ
ჯვადუს ფეხებთან აქვს მიჩენილი. „ციცუნია თვალ-
ქრელა“ ბალიშის ერთ მხარეზე ხვრინავს; „ციცუ-
ნია სპეტაკი“ ბალიშის მეორე მხარეზე, ხოლო „ცი-
ცუნია თვალისჩინი“ ქ-ნ ჯვადუს მკერდზე დახვევა,
ცვირს კუდიტ დაიფარავს და ქ-ნ ჯვადუს ზომიერ სუ-
ლისთქმაზე არხეინათ ქანაობს ზევით და ქვევით.

განსაცვიფრებელი ამ ტკბილ ცხოვრებაში ისაა,
რომ პატარები არასოდეს ბოროტათ არ სარგებ-
ლობენ ქ-ნ ჯვადუს სტუმართ-მოყვარეობით და არა-
ვითარი უსინდისო მოქმედებით მის საწოლს შეუ-
რაცხყოფას არ აყენებენ. განა იგივე ითქმის ჩვილ
ბავშვებზე? ეს ერთი უპარველეს საბუთთაგანია ქ-ნ
ჯვადუს მხარეზე, როცა მუსიაფი შვილიანებსა და
უშვილოებზე ჩამოვარდება ხოლმე.

— უი, ბავშვები?! გასწყდეს იმათი სინსილა,
ღამეში ათასჯერ დაგასველებენ, სხვას რომ თავი
დადანებოთ.

მოდი და ებრძოლე ასეთ საბუთებს.

სასადილო სამზადისს ქ-ნი ჯვადუ ყოველთვის
თავისი „შვილების“ სურვილს უფარდებს ხოლმე,
მაგრამ არც პატარა „გოგოს“ ივიწყებს მისი მო-
სიყვარულე გული. რამდენჯერ ჩემი თვალით მინა-
ხავს: როცა „მოფსიკასა“ და „ციცუნებს“ დილით
რძე გადარჩებოდა, ქ-ნი ჯვადუ პატარა „გოგოს“
ნებას აძლევდა, ნარჩენი რძე თავისს ჩაიში ჩაესხა.

აი ამისთვის მიყვარს მე ქ-ნი ჯვადუ და არა
იმიტომ, რომ ის სქელი, დაბალი და მსუქანია.

უზმავი.

საქართველოს გურჯნი

(შარტი ერთ მოქმედებათ, სტუდენტებთა ცხოვრებიდან).

მოკვამელი პირნი:

გორკა,	ვალიკო,	ვალენტო,
კაკო,	ვანო,	საშა.
გიგო,	მილი,	(სტუდენტ- ცია)
ლალო,	გრიშა,	

მოქმედება სწამბაებს რუსეთის ერთ-ერთ ქალაქში. გაზა-
ფუხლავს. სტენა წარმადგენს მთხრდილ ოთახს, რამე-
დსაც ერთი კარი აქვს, ორი ოფანჯარა. ორივე გაღებუ-
ლია. ოთახში ერთი კამოდია, ერთი მაგიდა, ოთხი სკამი,
ორი ტახტი და ერთად ძველი სავარძელი. ნაშუადღევია.
მაგიდასთან სხედან გრიშა, გიგო და ვალენტო.
შეცადინეობენ.

გამოსვლა პირველი.

გრიშა. აბა, ძმებო, ერთგულად, ხვალ გამო-
ცდა გვაქ, ერთი წაკითხვა მაინც მოვასწოროთ!..

ვალენტო. აბა, აბა! ერთი ხვალაც და მერე გა-
უსვი და გამოუსვი.

გიგო. დავიწყეთ (ვალენტო კითხულობს სხეე-
ბი არ აცლიან)

გრიშა. გაუშვი.. გადაადგდე! სხვაში რაში, რომ
მაგაში მოვეშხადოთ. მოუშხადებლათაც გავალთ!

ვალიკო. გავალთ და ეგრე!.. ცოტა რამ მაინც
რომ გვცოდნოდა..

გიგო. ცოდნა თუ გინდა, ჩემო ძმაო, „კონ-
სპექტი“ ვერ გიშველის.

გრიშა. ჩვენ რალა ვართ, ქვეყანა „კონსპე-
ტებით“ გადის. გაუშვი ერთი!

გიგო. მართლაც სასაცილოა ჩვენი ეგზამენი.
სულ „კონსპექტი“ უპასუხებენ და როგორი „კონ-
სპექტი“ მერე, — კითხვებია შიგ მეთი არაფერი.

გრიშა. ეგ უკეთესია.

ვალენტო. ნაკლები დრო უნდა.

გიგო. ნაკლები უნდა, მარა თავში რომ არა-
ფერი რჩება?! ამოდენი ხანი აქა ვარ და ჯერ არც
ერთი საგანი დაწვრილებით არ შემისწავლია. მატ-
რიკული რომ ნახო, იტყვი პირველიაო.

გრიშა. ნუ ფილოსოფოსობ თუ ღმერთი გწამს,
მარტო ჩვენ ხომ არა ვართ ეგრე. სულ-ყველა ეგრეა.

ვალენტო. კაკო ლექციებზე მაინც უნდა და-
ვიარებოდეთ. ჩვენ მოსაკლავები ვართ ღმერთიანი

გეფიცები ჯერ პროფესორი ლექციაზე არ შინახავს. (იციანიან)

გრიშა და გიგო ჩვენც... ჩვენც. (იციანიან)

გრიშა. რა გაცინოთ, იცი: ერთხელ ს—სო უფლებას ვაბარებდი, პროფესორი თვალით არ შენახა. შეველ აუდიტორიაში. სტუდენტები ირეოდნენ. ერთ ჯგუფში ამოვყავი თავი და ვეკითხები: ესა და ეს პროფესორი აქ ხომ არ შემოსულა მეთქი. თურმე ნუ იტყვი სახე-ძალდი, იქ ყოფილა.—სსსუ... აგერ არის, ვერ ცნობო. შემრცხვა, იმ მუდრეგმა ერთი დაცინვით გადმომხედა... გაიღიმა, მაგრამ... ეგზამენი მაინც კარგად ჩავაბარე.

ვალენტო მე თვითო პროფესორს შევეკითხე. სტუდენტი მეგონა!..

გიგო. მეც, კაცო მეც! მაგი კი არა ორი პროფესორი ისე მოგვიკვდ, ვერც ცოცხალი, ვერც მკვდარი ვერ ვნახე (იციანიან. პაუზა. გრიშა საათს დახედავს. ბინდდება).

გრიშა. ბიჭო, დაღამდა. გადავათვალიეროთ მაინც, თორემ შევრცხვებით.

გიგო. ნეტავი შენ ეგ „აკურატნი“ არ იყო!

ვალენტო. არა, გიგოჯან, სჯობია... სჯობია. ამბობენ სასტიკი პროფესორიაო. (მოემზადებიან სამეცადინოთ. გრიშა იწყებს. ისმის კაკუნი).

გრიშა. მობრძანდით. (შემოდის გორკა).

გამოსვლა მეორე.

ყველანი ერთად. გორკას გაუმარჯოს... გორკას სიცოცხლე. დაჯექი, დაჯექი. (სკამს მიუდგამენ).

გრიშა. ბალიდან მოდიხარ უეჭველად.

გორკა. ეგზამენზე ვიყავი.

ყველანი ერთად. რომელი?!...—ეს ჩაბარე?

გორკა. ჩავაბარე, მაგრამ თქვენსავით არ მიმტვრევია თავი.

გიგო. მეხი კი ჩაგაყარე მაგ თავში. (იციანიან).

გრიშა. რთგორ კითხულობს, სასტიკია?

გორკა. რა ვიცი ჯერ არივინ გამოუგდია.

სხვები. ჰაიდა,—ვაჟ-კაცი ყოფილა, ვაჟ-კაცი!

გიგო. ჩემმა მზემ.

გრიშა. ბევრს კითხულობს?

გორკა. არ ვიცი.

გრიშა. მა რა იცი, შე ოხერო, ეგზამენიდან მოდიხარ!

გიგო. სთქვი რაღა რა გკითხა?

გორკა. მეთოთხმეტე თავი.

ერთად. ვა!..

გრიშა. ძნელი ბილეთი შეხვედრია.

ვალენტო. ძალიან ძნელი.

გიგო. „კონსპექტში“ სულ არ არის.

გორკა. მათქმევინეთ რაღა თქვე გიჟებო. გაველ, დაჯექი და ვფიქრობ, თუ რა ვუპასუხო. ეგ სახე ძალდი წაკითხული მაინც მქონოდეს. დაუგდე ყური წინ მოპასუხე სტუდენტებს: ბიჭოს,—ერთი ალთას, მეორე ბალთას! ერთი პარკში არ შიყობის პოეზიაზე ოცნებობს, მეორე ნავით სრიალობაზე ფიქრობს და ისე აშკარათ, რომ სიცილს მგვრიდენ. პროფესორს თავი ჩაეღუნა და ღრმა ფიქრებს მისცემოდა. ბოლოს ნიშანი დაუსვა და გამოუშვა. ამის დამნახავს იმედი მომეცა. ვიფიქრე სიჩუმე ყვარებიანთქო და დავიწყე ოცნება წუხანდელ სიზმარზედ. მართლა რა საუცხოვო სიზმარი ვნახე! (ამოიოხრებს). ვითომ მე და გრიშამ ერთი „ცხოვრების მწვადი“ გავიცანით გუშინ. ავითვალთვალეთ, აქედან მოუარეთ, იქიდან, ხან დავეჯღანეთ, ხან გაუცინეთ, შევაქეთ, შევაქეთ და გავცინეთ; გავაცინეთ და გავიცანით. გავიცანით მარა რაღას ნახავ უკეთესს. (ხელებს შლის) ამ სისქეა ჰა. ჯერ ეგრე ქალი არ მომწონებია.

გიგო. ჰო ვიცი, ვიცი სხვა არ მოგეწონებოდა!

გორკა. სიყვარულის კამბეჩია ღმერთმანი! სიტკობების ზაქი. და ვნახოთ წუხელ სიზმარში სასიერნოთ გაველ. ვნახოთ წერილი მომაჩვენებს. გავსენი და, ღმერთო ჩემო, მისი იყო, ვისი სიმსუქნის სიმხურვალე მწვავდა. დღეს დილით დავწერე კიდევ და აი: (კითხულობს). „თქვენ გორკა გრქვევით, ასე გავიგე. რა საუცხოვო სახელია! ჩემს დღეში ასეთი საოცნებო სახელი არ მსმენია. როგორ მსურდა ასეთ სტუდენტთან გასრილება, გრიშაც ხომ კარგია, ეს უკეთესია, ეს სულ სხვაა, იქნებ მისთვის, რომ ეს თქვენა ხართ, თქვენი შავი თვალეში.. მათგან გამოსროლილი ისარი დღესაც გულია მჩხვლეთს... ტუჩები, თითქოს აღმოსავლეთის მომსკდარი ბრაწეულიაო!.. შავი დაგრუზული თმა... ნეტა იმ ქალს ვინაც მის ხელს გაუსვამს!.. თქვენ ქართველი ყოფილხართ, მიტომაც ასე მომზიბლავი, ლამაზი, თქვენი მიხვრა-მოხვრა, ეს ხომ არყის ხის სიოხე ქანაობა იყო! ცოტა მრისხანე იყავით გუშინ, ველურად იხედებოდით და მით უფრო მაჯადოებდით. ოჰ, როგორ მსურს თქვენი კოცნა. თქვენ გეტყო-

ბათ კეთილი ხართ და იმედი მაქვს ხვალ ჩემთან შეპოივლით, ასე საღამოს 9 საათზე. ჩემი ქმარი სწორედ ხუთმეტი წუთის წინ გავა ს—დან სამსახურში. ამ წერილს ჩემი ვაჟი (გემნაზიელი) მოგიტანთ და თუ ხათრი გაქვთ ნურაფერს ეტყვიან. მშვიდობით ღვთაებრივო ქართველო. გამაბედნიერეთ და დამატკბეთ თქვენი მხერით. გელით. მზ... ქუჩა... 3 ბინა. დუსია.“ ამაზე ვოცნებობდი და ეს ქალაღიცი ხელში მეჭირა. ბოლო სიტყვებმა ამაღლევა, წარმომიდგა სიზმრის წუთები, ველარ მოვითმინე და... ხმა-მალლა დავათავე წერილი. პროფესორმა თავი მალლა აიღო,—უკაცრავად, თქვენი უკანასკნელი სიტყვები ვერ გავიგონეო. შევკრთი, დავიბენი, რა მეთქვა აღარ ვიცოდი. უცებ გონს მოვედი, ქილაღი ჯიბეში ჩავიდე. პრაგრამის უკანასკნელი კითხვა წავიკითხე მეთქი.—ძალიან, ძალიან კარგო. და...

გრიშა. მეტი არაფერი?!

გიგო. მაშ მავით გახველი?

გორკა. აჰა!

ვალენტო. ბრავო, მალოდებ*) ვაჟკაცი ხარ ვაჟკაცი!

გრიშა. პროფესორებიც რომ ჩვენი ყაიდის არიან!..

გიგო. (იღებს წიგნს და ისვრას).—წადი შენი დამწერიც!..

გრიშა. შორს, შორს, მაგის წამკითხველიც შევარცხვინე!

გამოსვლა მისამე.

(შემოდის საშა).

ვალენტო. (საშას)—კაცო ეგ თვალები დასიებული რათა გაქვს? ხომ არა გცემეს?!

საშა. მცემეს კი არა! ორი დღეა არ მიძინია. ზედი-ზედ კარტს ვთამაშობდით.

გიგო. სად, სად? ვაი დედასა, სად ვიყავი!

გორკა. „კრუზნი“ თამაში მიანც იყო?

საშა. გვარიანი. „ობჩეჟიტიეში“ ყოველთვის „კრუზნი“ თამაშია, მით უფრო ახლა სწავლისა და ხარჯის ფული ჩამოსული აქვთ. მე ვერაფერი ვიხერე. ხუთი თუმანი სწავლის ფული დავდე და წამოვედი.

გრიშა. ქართველი იყო ვინმე?

საშა. ნახევარი ქართველები ვიყავით.

გორკა. ჰაიდა!!

ვალენტო. მოიგო ვინმემ ჩვენებში?

საშა. როგორ არა. ქიკილამ 8 თუმანი, ლაღმაღაც 30 მანათი და ზოგმა თითო-ოროღა მანეთი.

ვალენტო. ვაჟ-კაცები არიან; ვაჟ-კაცები. დაჯექი აბა და ისტორია ზუთე.

გრიშა. ოხ რა გემოზე იქეიფებდენ?

გიგო. იქ ხომ არ წასულან... ცნობიღ ქუჩაზე?

საშა. გათავებისთანავე: „ბეზ პერესიადი.“

გორკა. (მოაგონდება) წავიდე, წავიდე იქნებ სიზმარი ცხაღათ მექცეს, თორემ თქვენთან ხეირს ვერ ვნახავ. (მიღის).

გრიშა. არ დასცხეთ ვისმე?

საშა. ისე დავბეგვეთ საწყალი რუსები, თავისიანებს ველარ ცნობდენ.

ვალენტო. რაზე იჩხუბეთ?

საშა. არ იცი კაცო მიღი რა შარიანია? ოცი მანათი წაავო და ოცს დაამტვრია თავბირი. (იციინიან. ჩამოვარდება ჩხუბზე ზაასი, ყვეღა თავს იქებს. შემოდის კაკო და ვალიკო).

გამოსვლა მეოთხე.

ვალენტო. რამ დავაწითღათ ქარხლებისავით?

კაკო. ვიჩხუბეთ. ვიღაცებსა ვცემეთ, მაგრამ ისე კი რომ... წელს ვეღა წავიდებენ.

ვალიკო. ქუჩაში ქაღებს „საღნი“ სიტყვა გადავკართ. აქაო და გამოხტა ვიღაცა „ჩინონიკი“. დაიწყო ჩიფჩიფი. ეგ აგრე არ უნდა მეთქი და ჩეცხე კისერში. მას ვიღაც მოეხმარა და აქ კაკო დატრიაღდა.

საშა. ხომ არ გამოქცეულხართ?

კაკო. ჩვენ კი არა და ისინი ვინ იცის ეხღაც) მირბიან.

გიგო. ბევრი იყენენ?

კაკო. ხუთნი.

ყვეღანი. ბრავო, მოღოდებ!

გიგო. ნეტა ერთი კოღაც მოვიდეს მრავალყამიერს დავაყოღებღით.

გრიშა. არა ძმაო, კოღას ჩვენთვის არა საყოღია.

კაკო. ნეტა რას აკღავს ეს საწყალი თავს?!.

*) Молодець-ის მაგიერ სტუდენტობაში შემოიღეს,— მოღოდებ ან მოღოდებ.

უნდა შევესწავლოთ რამე, თორემ ფუქსაეატობა არ გვარგია, მეუბნება გუშინ.

ვალენტო. ლოქოა, ლოქო! ბავშვი! ის კი არ იცის, რომ „იტოგი“ ერთა გვაქ.

გიგო. და ვალენტო მართალია. „იტოგი“ „იტოგი, „იტოგში, ჩაუხდეთ.

კაკო. რაც უნდა ბევრი იმეცადინოს ჩვენისთანა დიპლომს აიღებს. ჩვენ ეს მხიარულება მაინც შეგვგრჩება. (შემოდინ ვანო, შემდეგ ლადო).

გამოსვლა მხუთე.

ვანო. კაკო რა ოხრათ თამაშობს ეს სახე-ძალი ქიკილა ბილიარდს! გაკვირვებასა ვარ, ღმერთმანი ვიდაც ფულიანი ჩაუგდია. ჯერ განგებ 10 თუმანი მოაგებია და ახლა 20 დაადვა. დასწყევლა ღმერთმა!

ვალკო. არის ვინმე იქ?

ვანო. ჩვენი ბიჭები ყველანი იქ არიან. უყურებენ (შემოდის ლადო ყურს მოკრავს უკანასკნელ სიტყვებს).

ლადო. უყურე, ჩემო ძმაო, მეც და თვალე-ბი დახჩა. კაპიკი არა მაქვს თორემ მეც ვინმეს ავა-გორებდი.

კაკო. რა კარგი, კამბანია! ახლა არაყი, ჩა-დებული კიტრი, მწვანილი! ოხ შენი ღმერთის ქი-რიმე! რას ვიქეფებდით შენი ღმერთისა! ბიჭო მართლა არაყს გიშოვით ვის გინდათ?

ყველანი ერთად. მე.. მე.. (გადაწყვეტენ მეო-რე დღეს ქეიფობას. გამხიარულდებიან)

გრიშა. მაშ ეხლა ლეკური!

ვანო. (წამოხტება)—დაუკა.. დაუკა შენი ქი-რიმე. (ცეკვავს, შემდეგ გიგო ლადოს გაიწვევს.)

ლადო. (ჩამოუვლის)—გაუსვი... ტაში... ტაში! (სათითოდ ყველა ჩამოუვლის და ტაშს რიგ-რი-გობით უკრავენ. არის ერთი ძიძგინი, ბრახუნი. შემოდის დიასახლისი).

გამოსვლა მთავარი

დიასახლისი, გთხოვთ ცოტა ჩუმათ. ქვეშ მცხოვრებთ სძინავთ.

გრიშა. ჩვენ კი გთხოვთ მხიარულებას ნუ გვიშლით.

დიასახლისი. ქუჩაში ჰგონიათ თითქმის აქ ქორ-წილი იყოს. რა იქნება, რომ ცოტა წყნარათ იყ-ვეთ.

გრიშა. გთხოვთ მიბრძანდეთ, თორემ უკმაყო-ფილებას გამოიწვევთ და ხვალვე დაესცლით ოთახს. (ოთახის ქირა არა აქვთ მიცემული და დიასახლი-სიც მტყუანივით გადის. მილი შემოდის)

გიგო. (მის დანახვაზე)—აბა „СЫСТРЫ КАК ВОЛНЫ“!

მილი არ შემეძლია!

გიგო. ნეტა რა ჩაუყლაპავს?!

ვალკო. პილპილი.. პილპილი.

მილი. წუხელ ნაშუალამევს 4 საათზე ბაღში ვიჯექ ერთ ლამაზ „კურსისტკასთან“... მოქანცუ-ლი ვარ. ოხ რა მშვენიერია ჩემი სიყვარულის კამ-ბეჩი. ვენერაა—ვენერა! ახლა გამოვიღვიძე და ცო-ტა არ იყოს ცუდ გუნებაზედ ვარ.

ვალენტო. შე მუდრეგო ვენერები ჩვენცა გვყავს, მაგრამ ცუდ გუნებაზე კი არ გვაყენებენ. (იმღერა და მთლად აყრუებენ ჩქაურობას).

საშა მართლა, გაიგეთ? სტუდენტის გაწვევა გამოცხადდა.

გრიშა. ღმერთმა უშველოთ!

კაკო. მეც ეგ მინდოდა!

ვალკო. ორი კურსი მიჰყავთ, მაშასადამე ვჩენც წავალთ, რადგან ფაქტიურათ მეორე კურს-სზე ვითვლებით.

გიგო. ჰაიდა! ზოგი ქირი მარგებელიაო!

ვანო. მრცხვენოდა ჩემით წასვლა. ახლა ძალას ვემორჩილებით!

მილი მეც... მეც!

გრიშა. მაშ ჩვენ ყველანი მივიღივართ.

მილი. ოხრათ!

კაკო. ხმალი, ხანჯალი, პავონები, ფული, სუ-ლი და გული. სქამე თუ შეგიძლია!

გიგო. ხვალაც ვქეიოფებ!

ვალკო. მაშ გაუმარჯოს ქეიფს და პრაპორ ჩიკობას!

ყველანი. გაუმარჯოს... გაუმარჯოს!

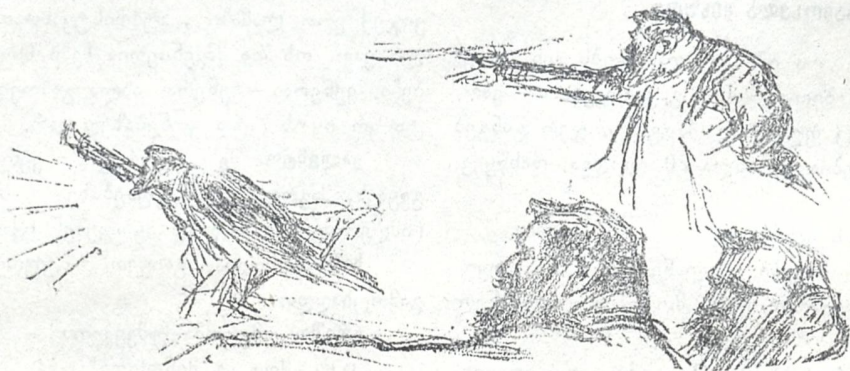
(ფარდა ეშვება)

მოხუნსული.

რამოდენიმე ქვესტი შან-შორმისა

(ფრანგული უურნალიდან)

— ჩვენ უნდა დაფიქრობო!

— ჩვენი მიზნისკენ!

— მოწინააღმდეგე უნდა განადგურდეს!

— იერძი!

— ჩვენ ვიწვავენ!

— სოციალური თანასწორობა!

დროთა გრუნვაში

გამოვეთხოვე ტურფა გაზაფხულს,
დროთა მშვენების კეკლუც ქალწულსა,
მიჯნური გული მისი სიშორით
დაღონებული უპყრია წყლულსა.
ვევე დროთა ბრუნვას, შეველ ზაფხულში,
რომლის თანკარა, აღმური მწველი
სწვავს ვარდს და იას არშეობითა,
ბოდვას განიცდის ბალი და ველი,
მნათობი ტახტზე ცის კენწეროში
დასჯდა, რომ „ქურში ჩახედოს სწორათ“*)

და სიმრგვლე ცისა,
მორჩილებს ვისა,

მან შვაზე დგომით გადაჰყო ორათ;
გამეფდა იველივ პაპანაქება,
შრომის სამეფოს სდის ოფლის ღვარი,

განცხრომის შეილთა,
ქამა—სმა—ძილთა

საშვალემა აქვთ რა მრავალ გვარი,
არ აცდის ბარათ,—სააგარაკოთ
გამოუწნახავს მალლობზე ბინა,
თუმც მათთვის მშრომელს,
ოფლი სდის რომელს,

სიმშილ წყურვილი, რომ მოეთმინა
საკუთარ მარჯვენს ატანდა ძალას
და ძლივს იხილდა საყანულ დალას**)

ერთი მხრით ბნელში შრომა მუდმივი,
მოვალეობა და სიღარიბე;
მეორე მხარეს ძალა—უფლებით
ცაზე მიუღვამს ცხოვრების კიბე...

რომელ მათგანში ვარჩიო ყოფნა?

„ჰა არჩევანიც მადგია კარზე“
მარა მე ვიცნობ მარტოკა პირველს
უკანასკნელი ჩემს დასამხარზე
ჯერ არ ყოფილა, უცხოა ჩემთვის
და რომ გავიცნა მე ისიც დროზე,

*) გურულ ასტრონომია გვასწავლის, რომ შუა ზაფხულის შვალდზე მზე შვალდ ცაში მოექცევა ისე, რომ ქურში (ქვევრი) პირდაპირ ბსკერში ჩანათებს, რის შემდეგ დღე კლებულობს თურმე.

**) ლალა—საყანე მიწის ბაყი.

მხოლოდ ამისთვის მივდივარ ეხლა
სააგარაკო მთა—ბახმაროზე.

მივდივარ, მარა თანაც მიმყობა
ჩემი ამაღა და ჩემი „სვიტა,“
თავისთვის „ვერხომ“ და ჩემთვის „კუჩხით“
მთელი გზის გავლა ვინც გადასწყვიტა.
ბუტუნა.

* * *

ქირში მტერო, ლხინში მეგობარო,
მო, გეთაყვა, ერთი გაგახარო!
გახსოვს მე რო წაებორძიკდი, წაიქეცი,
შენ რო თვალი მომქარ და მყის გაიქეცი!
ხელი ხო არ მომეც დასახმარებელი
სიტყვაც რო არ მითხარ გასახარებელი,
არც კი მომხედე წელანდელ მეგობარს,
ვისაც მეძახდი საკუთარ სულზე მტკბარს!..

ქირში მტერო, მოდი რა გახარო,
ლხინში მეგობარო, მოდი გაგახარო!
მე უშენოთ ავდექი, ფეხზე ვარ ახლა,
ძველი მეგობრობა ვინ არ განაახლა?!
მოიტა კვლავ ხელი, სიტყვას გკადრებ ალაღს!
კვლავ მოგებას გაჩვენებ და არა ზარალს.

ქირში მტერო, ლხინში მეგობარო,
მომისმინე, იქნებ გაგახარო!
მე რომ იქ მმარხავდენ და შენც იქ იყავი,
თავს რო დაჰჩხაოდა შავი ყორან-ყვავი;
საფლავში რო ჩამდეს სიცილით, ხარხარით,
ლოდებს რო მაყრიდენ ნიჩბებით და ბარით;
უჯეროთ რო დააგდეს მათ ჩემი საფლავი,
შენც ხო იქ იყავი, გახსოვს, ხომ იყავი!
ტრემლი რო არ მოგწყდა თუნდაც ერთი ცვარი
და თბილი სიტყვა გულშიც არ მითხარი;
მგონი ერთი ლოდი შენც კი მომიძღვენი,
ისე... ფეხწამოკვრით, შეუშინველათ ქენი...
ლხინში მეგობარო, ქირში მტერო,
მოდი სასწაულით გაგაშტერო!

მე უშენოთ ავდექი, ფეხზე ვდგევარ ახლა
ძველი მეგობრობა ვინ არ განაახლა?
მოიტა კვლავ ხელი, სიტყვას გკადრებ ალაღს!
მოგებას გაჩვენებ და არა ზარალს!

ისევ ძველებურათ შევეფიცოთ ერთმანეთს,
 ნუ დავიტოვებთ უხსენებლათ ხატსა და ღმერთს;
 ღვინოსთან კახურთან (მე რო ფულს ვიხდიდი)
 და შენ კი ზეფრენით ქუდს რო მოიხდიდი,
 მოვიგონოთ ის დრო... შენ რა გენაღვლება,
 წარსული კი ხომ იცი გაივლის, გაქრება!
 მოიტა კვლავ ხელი, სიტყვას გკადრებ ალაღს,
 მოგებას გაჩვენებ და არა ზარალს!..

ქირში მტერო, ღვინოში შეგობარო,
 ვფიქრობ ამ ნაამბით მაინც გაგახარო...

ეშმაკუნა.

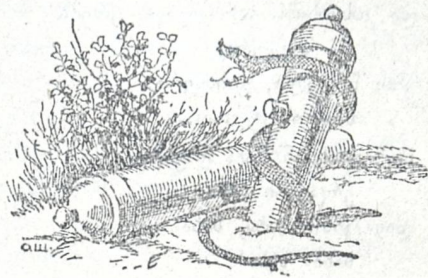
გამოცანა

სიტყვებით ბევრს აბრაზუნებს,
 ქვეყნის მხსნელათ მოაქვს თავი.
 დაფხაკურობს, ფართი-ფურთოვს
 თეთრ კბილს აჩენს—გულით შავი!
 ენას ისე არ მოიქნევს
 არ შეასვას ვისმე შხამი,
 სხვებს ატყუებს, ყვლეფავს, სჩაგრავს
 ბევრჯერ „აუწაპნავს“ ქრთამი..
 მახეს აგებს, ბადეს ქსელავს,
 არ ისვენებს ერთი წამი,
 მსხვერპლის ტანჯვა წამებაში,
 ნაჩვევია, არ თუ ხამი.
 სინათლეს მტრობს, ბნელეთს ეტრფის
 ჯოჯოხეთი უჯობს ედემს,
 სასიკვდილო ისარს ესვრის
 ვინც მისთვის ოფლს არ იმეტებს.

დასანსალობს, როგორც მელა
 ყველგან ძვრება, ბევრსა ჩმახავს
 სურს მოატყუილოს ყველა,
 ვისაც „საწველ ფურად“ ნახავს!
 მაგრამ, ნუთუ ფიქრობ ბრიყვო,
 ეს სიმურტლე—სისხლის ხანა,
 ეს კუპრი და უკუნეთი
 დიდხანს გაგიგძელდეს განა?!
 ერთ დღეს კოკა ხომ გატყდება,
 ყველა ამის დაჰკრავს ბოლო?

მაშინ... ხომ შენც მოგეზობა
 ის სასჯელი უსაზომო...

აღბურიონი.

ლხინის შუადღე

(ნიმუში თანამედროვე პოეზიისა).

მზე აცეკვდა...
 ღვინით ყელი ჩაისოლა,
 ჩამოიხსნა მანდილი და...
 გაისროლა;
 ფებს წაიძრო ოქროს ფერი
 ოჩოფეხა
 და მკერდლა-გულ გასნილი
 დაცაღფეხა,
 ისე ვნებით შეთამაშთა,
 დაუარა,
 რომ ვარსკლავებს ტანში ყრქოლამ
 დაუარა.
 ზეცის გუმბათს მოწყდა მთვარე
 აყლაყულა,
 წაბუქნა და კაკალ მზის წინ
 დაეყულა...
 და წრის ირგვლივ გასრიალდა
 ისე ნაზათ,
 რომ ზეფირი გაეშალა
 ფიანდაზათ.
 ღრუბლის ჯირკვზე მჯდარი სიო
 ლაზლანდარა,
 დაუდგრომელ-ცუგრუმელა
 და ან მასხარა,

მსწრაფლ წამოხტა, მოვარეს კულზე
 წაეკიდა,
 ზედ შეახტა და მხეს ყელზე
 დაეკიდა...
 ვარსკლავთ ტაშმა შეარყია
 მოლათ სამყარო,
 და გაისმა, შორს, სიცილი
 სანეტარო...
 და კსკისებს ვარსკლავთ კრება
 და შუქურა,
 ვით წითელი, გაიძვერა
 ნაგრის ტურა...
 სიცილისგან მეც დავადე
 ვრცელი ხახა
 დავიციანი: ხახა, ხახა
 ხახა, ჭახა!

ლ. პოდბიპენტა.

„კველმოქედნი“

(ყურმოკრული საუბარი)

სერგო (ბაზაზია) სტეფანე! რაო კაცო, შენც გამოგართვეს ის რაღაც „კრასნიკრესტიაო“ იმისთვის ფულები?..

სტეფანე (ღვინის ვაჭარია) მაშ არა და შამარ-ჩენდენ! წითელი თუმნაიანი წაიღეს. ბევრი ვეჩინ-ჩე, მაგრამ არა გამოვიდა რა, ხომ იცი ისეთი კაცი აგროვებდა, რომ იმის წყენება არ შეიძლებოდა, ხომ იცი ჩვენთვისაც გამოსადეგი ვინმეა ჰაა! შენა?

სერგო მე რაღა წითელი კოკი ვარ, ჩემგანაც წაიღეს.

სტეფანე (გშმაკურის ღიმილით) შენც რა შვილი ხარ ბრალი შენი მუშტრებისა. ვინ იცის, ვისი კისრიდან უნდა ამოვიდე (ღრქვით) რაწამს ფული წაიღეს, მე მაშინვე ღვინოს ორი ვედრა წყალი დავუმატებრალი იმისი ვინც დაღვეს... (ღიმიება) შენცა-ზოგს ჩითს წაუმატებ, ზოგსაც მიტკალს და ძუშტრებიდან აინაზლაურებ რაღა!

სერგო (ბრძნულად) მაშ არა და მამა უცხონდებათ იმათი გულისთვის ჩემს სახლებს დავაგირევებ.

ჩრჩილი.

საკუნს ხიზათი

(სცენა)

ახლა გაიგეთ, რა სლუჩაი დამემართა? კაცო, თქვენ ყველამ კარგად იცით, რაღა, მე რომ თიატრში სიარული მიყვარს. იცით რათ მიყვარს? ხანდახან ჩვენ ყარაჩოდულ-კინტუა-ლოთი-ფოთი ბიჭებს წარმოადგენენ ხოლმე. ჰო და იმ დღეს წაველ ჩნაროდნი დომ“ში. ბილეთი ავიღე, პაგრამაც ვიყიდე, ბუფეტშიც ხეირი მივეც, ასე რომ მეც კაი გუნებაზე დავდექ და სხვებიც კაი გუნებაზე დავაყენე.. ხალხი ბუზივით ტრიალებს, რაღა. ზვანოკიც დაჰკრეს და შეველით. მე ჩემი ბილეთი ხელში მიჭირამს და ვეძებ, რაღა, ადგილს, დვაცათ ჰერვი ნუმერ ვტარიო რიად, პრავი.

ვეძებ, ვეძებ, ვიპოვე კიდეც. ვხედავ, ერთი ვილაც ყმაწვილი კაცი, ესევე მოსართავით რაღა, — კრახმალ გალუსტიე, ვარატნიკით, ჩემს ადგილზე დამჯდარა და ზის. მეც მიველ ვებნები:

— ყმაწვილო, მინავატ, ეს მგონი ჩვენი ადგილია! ის ყურს არ მათხოვებს.

— ძმაო-ჯან, ბილეთში ფული მიმიცია—ადგილი მიყიდნია, შენ კი ჩემი ადგილი ზანიატი გიქნია? ადე ძმაო. ვა! ხმას არ იღებს! ერთი გაგბრაზდი, ერთი გაგბრაზდი, რომ ჰა!

— კაცო, ადექ რაღა, დაღალული კაცი ვარ—ტრამვაიში ადგილი ვერ მიშოვნია. საქმე არა გაქ! არც კი იხედება ჩემსკენ! მეც კიდე ვებნები

— ადექ, ძმაო!
 ისიც მეზნება—შტო ხოჩიშ!

ჰა, რუსი ყოფილა! ვაჰ! ფეიქრობ. მამა ჩემო, რატომ საფლაგში არ გადაბრუნდები, რომ ღემნაზიაში არ გამომზარდე და რუსული არ მასწავლე.

ის კიდე მეზნება—შტო ხოჩიშ—და იცინის, გაიგეთ! ერთი მაჯლაჯუნასავით იღრიკება. ვა! გული მოგდის, გული მომდის, რომ ლამის გადავიროო კაცი, რაღა. ის კიდეც მომადგა და ერთი რუსული დამიწყო, რომ ზალა წაიღო. მეც ავდექ და ისეთი ვაჰამე ჩემი ცხვრის თავი, რომ თვალეში ღერმანია დავანახვე. ერთი რომ არ გავარტყი, ისეთი ლაზათიანად დაიყვრა—ვაი დედაო—რომ შენი მოწონებული. ჰა, ვიფიქრე, ჩვენი კაცი ყოფილხარ, დაბრიყვებაც გინდოდა? მაშ, ვერე. დავდექი და ეს ამოდენა ხალხში ისე დაულეწე ცხვირ-პირი, რომ ველარ იცნობდით, აი! ატყდა ერთი დავი-დარაბა!

ეს პროტოკოლიო, ეს შტრაფიო, ეს „ტურმაო“ და სხვა რამეები.

ზას აქეთ პოლიციას თვატრის კარებში სპეცი-
ალნად ჩემთვის გარადიო უყენია. რომ არ დამინა-
ხავს, თუ თვატრში შესვლა მანდა, ერთი ისეთს
დაუშტვენს, რომ მთელი პოლიციის სასტავი სულ
იქ მოიყრის თავსა, არ მიშვებენ, რალა, თვატრში
მერე ვან მიყო ეს საქმე? ოჰ, გალუსტიკიანო, ერ-
თი შენი თავი მაჩვენა კიდენ.

გუზული.

„საამხანაგო“ ბანკი

(წერილი ველისციხიდან).

ნამდვილი სახელ- წოდება გამგეთა:	ვინ რა თანამდებო- ბას ასრულებს:	თვიური ჯა- მაგირი:
ღარ-ვა შაკა (უპორტველო მდივანი)		30 მან.
ტერ-ბაგრაკა (თავმჯდომარე)		100 "
მორდენხადა (ხაზინადარი)		60 "
ზედ-არშაკა (გაუგებრობის გამგე)		60 "
ფაშა-შაშა (საქმის უფროსი მწარმოებელი)		80 "
დიდი-პარკოინო (ამის თანაშემწე)		45 "
პაპიროსა (არაფრის მკეთებელი)		40 "
დონ-ალბინო (უმთავრესი ტენიკი)		50 "
აქ-ლაზირინო (უმთავრესი გრამაფონისტი)		25 "
ბებრის ბუდე (პირველი მოსამსახურე)		35 "
და ტიკი-პირო*) (ამის თანაშემწე)		30 "

აი, ბატონო ეშმაკო, თითონ ველისციხის და
მასთან შეერთებულ სამი სოფლის დიდებულ ბანკს
განაგებენ ზემორე ჩამოთვლილი თერთმეტი უფრო-
სი გამგე, მაგრამ მათდა შესაბრალებლად ბანკი
აჯილდოებს მათვე სრულიად უმცირესის სასყიდე-

*) ამ გამგე პირთა სახელწოდება ჩვეულებრივად ზედ-
მეტი გახლავს, მხოლოდ ამაში დანაშაუნი არიან სულის
მამები, რადგან ვიდრე ბავშვს მოსანათლად ჰოამზადებენ,
თვითონ უპირველესად გადაყურწვით ადრევე ემზადებიან და
ამისათვის ნამდვილი ნათლობის სახელები აერევათ ხოლმე და
სულ თავისებურად უწერენ ასეთ სახელწოდებას მეტრიკაში.

ლით, ე. ი. სულ თვეში მშრომელთ ეძლევათ 5ან
მანეთი. ამას უნდა მიუმატოთ ზედამხედველ კომი-
ტეტის ჯამაგირი, თვეში ათი თუმანი, სახლის ქირა
თვიურად—6ნ მან. (კაპეიკებს ანგარიშში არ ვი-
ლებთ), აქეთ-იქით, გამგეობის თუ სხვა მოსამსახუ-
რე პირთა საქმის გამოისობით გასეირ-გამოსეირნება
და სხვა და სხვა მოულოდნელი ხარჯები თვეში აუ-
ცილებლად შეადგენს 170—180 მან. მაშინ ბანკი
ჰხარჯავს თვეში შუათანად 891 მან., ანუ წლიურ-
ად 10,691 მან.

ამის შემდეგ ბანკის დამფუძნებელი წევრები არა
ჰმალავენ და სახალხოთ აცხადებენ, რომ ჩვენი ბან-
კი „მდიდარია“, წარსულ წელს ნაღდი მოგება
ჰქონდა 4691 მან. და ჩვენ კი ასეთ საბრალო თავ-
განწირულ მოსამსახურეებს სიმშლით სულს ვართ-
მევთ!

სწორე მოგახსენოთ, მეც სულითა და გულით
ვეთანხმები მათს ასეთს გულ-შემატვივრობას.

ხვლიკი.

დეკემბერი

(გამნ. ლაზ.)

ნავთილული. განაწილებელ პუნქტის განყოფი-
ლებათა ქვემო სართულებში მოთავსებულ „სათნო-
ბის დების“ სამორიგო ოთახებს დიდი და „თვალ
საჩინო ნაკლი“ აქვს: სათადარიგო კარებს მოკლებუ-
ლია, რაც უხერხულ მდგომარეობაში აყენებს სტუმ-
რებსმაგ. ერთი მათგანი თავის მორიგეობაზე იძულებუ-
ლი გახდა ფანჯრიდან გადმოეყვანა სამხედრო პირი
პირველი დახმარების აღმოსაჩენად. ნაცვლად მადლო-
ბისა, უმადურმა ხალხმა ათასი „ქორები“ გაურცე-
ლა, რის გამო დამ სამსახური დასტოვა.

იქიდანვე. ლაზარეთში დროებით მოიხსნა სამხე-
დრო საალყე წესები, მაგრამ, ამბობენ, მალე დიქ-
ტატურაჲ გამოცხადდებაო.

ონი. ადგილობრივ ინტელიგენციას რაღაც ახა-
ლი სენი გაუჩნდა. ნიშნები ასეთია: გონებას ჰკარ-
გავს. ფეხები ერევა. თვალში სახლები მოცეკვავეთ
ეჩვენება. უცენზურო სიტყვებს ხმარობს; პირიდან
ასაქმებს და ირგვლივ ღვინის სუნს აყენებს. ამბობენ
ძლიერ შველის მათრახის კუდით ზურგის აცრაო.

ცამბარი (ლექსუმი). ადგილობრივი სამკითხვე-
ლოს აივანზე ყოველ დღე იმართება საცეკვაო სა-

ლაშო, რომელშიაც ენერგიულ მონაწილეობას იღებენ აქაური „ბარიშნები“.

ლაბილაში. ადგილობრივ კოოპერატივის ვაჭრებმა ალყა შემოარტყეს. ხელმძღვანელობს ჯარს გენერალი უტიფარშტერიისა სანდრო, აბრამიკო, და წალო.

უსახელლო ძაღვები. ახლად არჩეულმა მარშალმა, ნიშნად მეორედ არჩევისა ბრძანა ერთი გლეხი წამხდარი სისხლისაგან გაეწმინდათ. დავალება პირნათლად შეასრულა სტრაჟნიკმა.

წიწა.

ჩიხატი. ახალთაობა დიდის ენერგიით შეუდგა კარტ-ნარდის შესწავლას, დარიც ხელს უწყობს.

ლაჩხუთი. გამოძიებამ აღმოაჩინა, რომ აქაური „პოდრიადჩიკები“ ყოფილან პოდრაჩიკის პომოშნიკის პომოშნიკის რწმუნებულის ნათესავის ნაცნობის ახლო მეგობარი. ამგვარათ საქონელი (შეშა) პირდაპირ ხელიდან ხელში გადადის.

ჭიბთუბა.

(ქინას სსაკენტადან).

როგორც გაღმა უბნიდან იუწყებიან იქ ძალიან მძინვარებს თურმე ვილაც ილიტე დი მისი მუქარით შეშინებული მეზობლები გიდროპლანით აპირებენ გადაფრენას, რადგანაც გზაზე არავის უშვებს უხიფათოთ, გამოღმელებიც შიშქვეშა ვართ.

მერე კილო.

იქიდანვე.

პერევისის მამასახლისს, მაკარას კოვზი ჩაუვარდა ნაცარში. მწერალმა უკვე ზომები მიიღო ამოსაღებათ.

იქიდანვე.

შიმშილობა გათავდა. სიმინდი თვალით დავინახეთ, თუმცა ხელი არ გვიხლია ჯერ.

იქიდანვე.

მზე იწვის. ივლიტემ იწინასწარმეტყველა: მთელი სითბო ამზაფხულია გამოცივა და მერე გაცივდება.

ქიქინა.

აუტანას სააგინტო.

ქაქვეთიდან ბ—ნი „მხიფავე“ იუწყება, რომ მამა კიმოთეს კურთხევა (რომელიც ეხლა მოხდა) ფოთში არსებულ სასულიერო გაუგებრობით მომხდარა,

მხიფავე სიხარულის გამოსთქვამს ამის გამო და მოითხოვს ცოდვათა ჩამდენი ჩვენს განკარგებაში გადმოვიდესო.

ბ—ნი „თვალთმაქცი“ იტყობინება: 14 ვაგონი შექარი, რომელიც კოოპერატივის განკარგულებაში იყო 15 ვაგონი სპარსეთში ყოფილა, 1 ვაგონი ალავერდში, ხოლო 3 ვაგონით დაკმაყოფილებულ კოოპერატივის გამგეობა.

ბ—ნი „გულთმისანი“ იტყობინება 1—ი წინასწარმეტყველობის ხსენებული შექარი ისე გამწვანდება ახლო მომავალში, რომ ზოგ „საპატიო“ პირი შექარი სამუდამოთ შესძულდება.

ქ—ნი „როკაპი“ აპარატ „ლიაციო“ იტყობინება, რომ მან დაამთავრა ბ—ნი გერზეესკის „გორნიჩის“ დაზიანების გამოძიება და მომავალში გამოაქვეყნებს.

მთავარი სადგური გვატყობინებს: რკინის გზის მუშები სადგურის უფროსისაგან „კეთილი მოპყრობით“ რავედნიმე დღით „დასვენებას“ აპირებენო, რისთვისაც ბ—ნი უფროსი მუშებს „რასჩოთით“ დაჯილდოებას უმზადებსო.

ნაბათაში მგზავრათ ჩამოსულ მეურმეს „გულთმისანი“ მინძელმა კამეჩები ისეთ ადგილზე გაუდენა „საძოვრათ“, რომ ერთი კვირის განმავლობაში ვეღარ იპოვეს. მინძელს ეს ბოროტმა ენებმა „სხვაფერ“ ჩამოართვეს, რისთვისაც გააფრთხილმა მინძელმა მეზობლებს ომი აუტეხა ასეთ „ცილის წამებისთვის“, კამეჩები ერთი კვირის შემდეგ მინძელის ახლოს ნახეს შეუღამეზე. მინძელი ამბობს „წმინდა ილორი“*) მოიყვანდაო.

გაიხსნა სპეკულიატორთა კანტორა სადაც ერთი და იგივე საქონელი ნ.ჯერ გაიყიდება, მსურველთ შეუძლიან მიმართონ შემდეგი მისამართით: „რობიტ“ მოსამსახურეთა ბიურო—„თანხობა.“

*) წმიდა ილორი ცნობილი ხატია სამურზაყანოში, რომელიც ილორობა დღეს ზღვიდან საწირავ ხარს გამოაცურებს ძველი გადმოცემის მიხედვით.

„ეშმაკის მათრახის“ შარშანდელ ნომრებში დაიბეჭდა სცენები

„სოფლის ფერშალი“.

ავტორი აღნიშნული სცენებისა უმორჩილესად სთხოვს საზოგადოებას:
მის ნება დაურთველად ნუ ინებებენ აღნიშნული ნაწარმოების სცენაზე დადგმას.

დაკლებულ ფასეზუი

თითქმის გუქთად!

გ ა ს წ ა ვ ლ ი: კონჩინკას, ბაქარას,
ვერტუშკას, ოთუსბირს,
დურაჩკას.

უკანასკნელ თამაშს ზედმიწევნით.

იქვე გასწავლი ლანკოვა-ბინეგას უველა ენებზე

კუჩს დამთავრების შემდეგ გაძი-ყუცდელ:თ იღებენ

„ზვირთის“ რედაქციაში.

მიკითხეთ რკინის გზის მთავარ სახელაწინაში მძღა-

ლი (ანმანსი), თვალვებ-ბრიზლა და კრძელ-კისერა —**კ—ი.**

თანამედროვე სიუჟარული

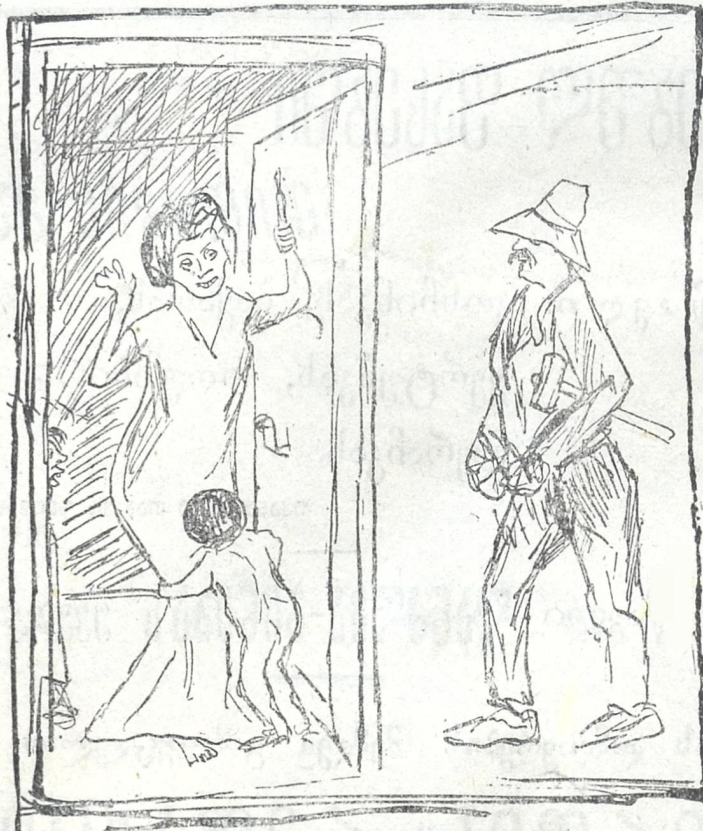
(მიბაძვა).

ჩემი ცოლი ლამაზია, —
როგორც ია გაზაფხულის,!
მისი ხმა და მისი ღიმი
სიამეა ჩემის გულის.

აკი მიყვარს გაგიყვებით,
გულს ვიხუტებ ხოლმე მაგრათ,
მაგრამ უფრო შევიყვარებ
რო ვადიქცეს დიდ თავ შაქრათ.

ჩრჩილი

რკინის გზის მთავარ სახელოსნოსთვის

დედა. კარგი, გაჩუმდით შეიღებო, ნუ გეშინიანთ, მამა-
თქვენია. ან კი საიდან უნდა იცნობდეთ დილის ხუთ საათზე
მიღის სამუშაოთ და ლამის თორმეტზე ბრუნდება სახელოსნო-
დან.